

Люсі зазирає в шафу

Жили собі якось на світі четверо дітей і звали їх Пітер, Сьюзан, Едмунд та Люсі. Почалася війна, Лондон щодня зазнавав повітряних атак, тож батьки відправили дітлахів подалі від усіх цих жахів. Наша ж історія саме про те, що з цими дітьми сталося потім, та які пригоди довелося їм пережити. Опікуватися Пітером, Сьюзан, Едмундом і Люсі доручили старенькому професорові, який мешкав у глибинці, за десять миль* од найближчої залізничної станції та за дві милі від найближчої пошти. Він не мав дружини, у своєму величезному будинку жив разом з економкою на ім'я місіс Макріді та трьома служницями. (Служниці звалися Айві, Маргарет та Бетті, але вони не надто важливі для нашої історії.) Сам Професор був літнім чоловіком із кудлатим сивим волоссям, яке на більшій частині його обличчя буяло так само, як і на голові; діти полюбили його майже одразу. Майже, бо коли першого вечора Професор зустрічав їх біля парадних дверей, то виглядав настільки дивакувато, аж Люсі (найменшенька) трохи злякалася, а Едмундові (найменшому після Люсі) було так смішно, що йому довелося вдавати, ніби сякається, щоб тільки приховати регіт.

* Милья — міра довжини, що дорівнює 1,609 км.

Тієї першої ночі, щойно всі побажали Професорові на добраніч та піднялися нагору сходами, хлопці зазирали до кімнати дівчат, щоб обговорити останні події.

— Нема чого й казати, нам круто пощастило, — сказав Пітер. — Схоже, все складається просто супер. Цей старий пень дозволить нам робити все що заманеться.

— Не кажи на нього «старий пень»! Як на мене, він душка, — обурилася Сьюзан.

— О, та годі вже! — вигукнув Едмунд, який дуже втопився, але вдавав, ніби зовсім не втомлений, тож від того вдавання в нього завжди псувався настрій. — Припиніть отак розмовляти!

— Як розмовляти? — запитала Сьюзан. — І взагалі, тобі вже час бути в ліжку.

— Говориш, як мама, — буркнув Едмунд. — Та хто ти така, щоби вказувати мені, коли лягати в ліжку? Сама ходи до ліжка.

— А може, нам усім уже варто лягати? — озвалася Люсі. — Якщо хтось почує, як ми тут розмовляємо, нам напевно перепаде на горіхи.

— Ні, не перепаде, — заперечив Пітер. — Я ж тобі сказав, у цьому домі ніхто не зважатиме, що ми там робимо. До того ж нас не почують. Звідси десять хвилин ходи вниз до їдальні, та ще й купа сходів і коридорів.

— Що це за шум? — раптово запитала Люсі.

Цей будинок був значно більший за ті, де вона була раніше, і думка про всі ці довжелезні коридори з безліччю дверей, що ведуть до порожніх кімнат, почала її трохи бентежити.